

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Jeg kan ikke være helt så rosende. Jeg vil meget gerne rose betænkningen. Jeg synes, det er en god betænkning. Det er helt nødvendigt, at vi sammenlægger de tre grundlæggende uddannelser. Vi har også brug for at tilrettelægge videreuddannelsen, og den måde, man gør det på, leder til en udbygning med bachelorgrad og senere kandidat- og ph.d.-grad. Det er et godt forslag, og også – så vidt jeg kan vurdere det med usagkyndige øjne – i selve kursusopbygningen et sagkyndigt og godt forslag.

Så betænkningen kan vi støtte ubetinget.

Så kunne jeg selvfølgelig gøre ligesom fru Eva Møller og bare læse det, der står i lovforslaget om betænkningen. Men jeg hæfter mig ved, at der faktisk er en del forskelle. Den ene af dem var den, som De Konservative og også Venstre var begejstrede for – det er jeg ikke – nemlig at en uddannelse, der tidligere har haft taxameterbevilling, nu går over til at skulle have bevilling under åben uddannelse, det vil sige være delvis brugerfinansieret.

Det er forståeligt, at det er Venstres og De Konservatives politik. Men hvornår er det blevet socialdemokratisk og radikal uddannelsespolitik at gøre flere og flere uddannelser brugerfinansierede? Det sker jo hver gang, der skal oprettes en ny videregående uddannelse, eller når en eksisterende videregående uddannelse skal omlægges, at så kommer forslaget om brugerbetaling ikke i betænkningen, men i lovforslaget. Hvorfor er det nødvendigt? Jeg forstår godt, at hvis man vil køre det som deltidsuddannelse og har et job ved siden af, er det helt naturligt, at man bruger lov om åben uddannelse. Men hvorfor skal der ikke være mulighed for, at man tager en heltidsuddannelse med SU og med taxameterbevilling som ved enhver anden videregående uddannelse? Jeg forstår det ikke. Hvad er grundlaget for det skift, der er sket i de to partiers uddannelsespolitiske holdning? Hvorfor laver man lige pludselig det skift?

En anden ting er, at betænkningen lagde op til, at den ny uddannelse skulle lede til en bachelorgrad for derefter senere at kunne udbygges med en kandidat- og ph.d.-grad. Der står ikke noget i lovforslaget om bachelorgraden. Der står nævnt, at man senere kan tage stilling til kandidat- og ph.d.-graden. Det er klart, at det skal udbygges senere; det kommer ikke i første omgang. Det havde jeg heller ikke forventet. Men at man tager stilling til, lægger op til en

bachelorgrad, hvor vi tager stilling til, at der senere kan udbygges med en kandidatgrad, det synes jeg godt vi kunne allerede nu.

Det hænger også lidt sammen med det tredje punkt, nemlig at betænkningen lægger op til, at en ny institution skal være en selvstændig institution, men placeret i tilknytning til en højere læreanstalt. Det er jo netop, fordi den nye institution selvfølgelig vil have en tynd forskningsmæssig dækning og dermed ikke kan give grundlag for en videregående uddannelse. Derfor skal den lægge sig op ad en institution, der har forskning. Det står der heller ikke noget som helst om i lovforslaget. Det kan godt være, at det var tanken, og at det står i betænkningen, men det står ikke i lovforslaget. Derfor vil jeg godt vide, hvad meningen egentlig er her.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at tænke på en anden sag, nemlig sagen om uddannelsen til Master of Public Health – på dansk: videreuddannelse i folkesundhed – hvor der også forelå en betænkning. Det var ligeledes en ny uddannelse, og dér ville jeg godt have, at den skulle være en selvstændig uddannelse med egen bestyrelse, men selvfølgelig placeret i forbindelse med en eksisterende. Dengang var der nogle lobbyister, der overtog den, og det var lægerne. I dette tilfælde fraviger man betænkningen på en anden måde: Det bliver en selvstændig institution, men ønsket om at lægge den op ad en eksisterende forskningsinstitution tilgodeses til gengæld ikke.

De to eksempler viser, at der stadig væk er klasseforskelle i dette land, og at der er nogle mennesker, der har mere magt end andre, og lægerne har altså mere magt end pædagogerne, ellers ville de to regeringsbeslutninger ikke have set så forskellige ud på grundlag af fuldkommen enslydende betænkninger på dette punkt.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Med dette lovforslag følges den fælles grunduddannelse for pædagoger, som blev indført i 1991, op. Desuden kan man jo sige, at det er en overbygning på det lovforslag om den pædagogiske grunduddannelse, som blev fremsat for kort tid siden.

Nu er det så pædagogernes videreuddannelse, det drejer sig om. I 1993 blev der nedsat et udvalg, som fik til opgave at komme med forslag til en struktur for pædagogernes videreuddannelse. I opgaveformuleringen fik udvalget til opgave at komme med et forslag til videreuddannelse, hvor nøgleordene skulle være kvalitet, alsidighed og fleksibilitet.